

LA CANÇÓ MÉS BANAL

Cantarem la cançó més banal,
si en som capaços, si en som capaços.
La que ens llevi l'enuig i tot mal,
si en som capaços.

Té una piga al mugró Josefina.
(No en som capaços, no en som capaços.)
Són les cinc, i la llum ja declina;
no en som capaços.

A pleret el bell somni, a pleret;
ara, no gaire; ara, no gaire.
Al'hivern, amb el vent, fa més fred;
ara, no gaire.

Compta els llums, que la nit ja s'acaba;
no hi miris massa, no hi miris massa.
Si me'n vaig és que jo me n'anava.
No hi miris massa.

Ens esperen llençol i coixí,
i això s'acaba, i això s'acaba.
És avui que demà serà ahir,
i això s'acaba.

La faldilla et curteja una mica,
ai, Josefina; ai, Josefina!
Si t'enfades, l'amor s'embolica,
ai, Josefina!

Cantarem la cançó més banal,
si en som capaços, si en som capaços.
La que ens llevi l'enuig i tot mal,
si en som capaços.

Palau i Fabre, Josep. "La cançó més banal". Obra literària completa. Poesia, teatre i contes. Barcelona: Galàxia Gutenberg/Cercle de lectors, 2005